

30. мај

Огњен Обрадовић

Хајка на вука

Шабачко позориште

Ognjen Obradović

A Wolf Hunt

The Šabac Theatre

Режија: НАТАША РАДУЛОВИЋ
Сценографија: НАЂА АНТИЋ, НЕРА ВУЛОВИЋ
Костимографија: БИЉАНА ГРГУР
Композиторка: ИРЕНА ПОПОВИЋ
Извођач сонга (глас, клавир и хармоника):
ИВАН МИРКОВИЋ

Улоге

Милан: МИЛОШ ВОЈНОВИЋ
Мирела: ДРАГАНА РАДОЈЕВИЋ
Бранка: АНЕТА ТОМАШЕВИЋ
Драган: ЉУБИША БАРОВИЋ
Радоје: ПЕТАР ЛАЗИЋ
Тамара: ИВА КЕВРА

Представа траје 1 сат и 40 минута

Director: NATAŠA RADULOVIĆ
Stage Design: NAĐA ANTIĆ and NERA VULOVIĆ
Costumes: BILJANA GRGUR
Composer: IRENA POPOVIĆ
Music performer (voice, piano and accordion):
IVAN MIRKOVIĆ

Cast

Milan: MILOŠ VOJNOVIĆ
Mirela: DRAGANA RADOJEVIĆ
Branka: ANETA TOMAŠEVIĆ
Dragan: LJUBIŠA BAROVIĆ
Radoje: PETAR LAZIĆ
Tamara: IVA KEVRA

Duration 1 hour and 40 minutes

Писац

Хајка на вука је прича нашег времена и свеприсутнијег проблема неделања и буђења анималног у људима у ситуацијама егзистенцијалне кризе, социјална драма која се бави проблемом „стајања у месту“. Како се суочавамо са проблемима и како на њих реагујемо, како лоше реагујемо на своје ближње у тренутку када нам егзистенција „виси о концу“, питања су која поставља драма.

(Подринске, б. 2. 2018)

Огњен Обрадовић

Рођен је 1992. Завршио основне и мастер студије драматургије на Факултету драмских уметности у Београду, тренутно је на докторским студијама Теорије драмских уметности, медија и културе на истом факултету. Пише поезију, драме и сценарија.

Изведене су му драме и радио драмска дела: *Недеља: јуче, данас, сутра* (Београдско драмско позориште, 2013), *Пућ у Лисабон* (Радио Београд, 2015), *Да ми је да сусретим ову сузу* (Радио Београд, 2016).

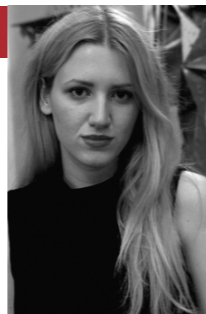
Издао је збирку поезије *Ошлицања* (2016) за коју је добио награду „Млади Дис“.

Драма *Хајка на вука* писана је као дипломска драма на ФДУ и уврштена је у ужи избор на Конкурсу Стеријиног позорја за оригинални домаћи драмски текст 2016.

Редитељка

Данас смо се пробудили чврсто решени да ће нам од сутра бити боље, јер нам је јуче било једнако лоше, зато што ни претходног дана није било ништа боље. Данас смо веровали да ћемо добити шансу да почнемо испочетка, али неко је уместо нас поновио јучерашње грешке. Сутра ћемо сами о свом животу доносити одлуке, јер до сада то нисмо могли, зато што су држава, људи и време били против нас. Данас смо били бесни и смели смо да чинимо зло, јер ваздух је био тежак, а небо тмурно. Данас смо донели одлуку да ћемо се смејати и када смо гладни, да ћемо учити иако нам је хладно и да се нећемо сећати да не знамо шта је слобода. Данас смо се опет пробудили, али коцкице нам се још нису сложиле, па ћемо сутра поново покушати, ако неко то већ не уради уместо нас.

Наташа Радуловић

Рођена је 1992. Представом *Невидљива деца* (Београдско драмско позориште) дипломирала позоришну и радио режију на Факултету драмских уметности Београд у класи професора Егона Савина, а потом завршила и мастер студије на истој катедри. Њена испитна представа 3.

године *Бајка о мртвој царевој кћери* Николаја Кољаде, награђена је у Јекатеринбургу (Русија) за најбољу женску улогу на фестивалу *Кољада-Plays 2015*. Идејни је творац и уметничка директорка Првог београдског фестивала савремене руске драме. Представе: *За њебе* Николаја Кољаде, *Осврни се у љневу* Џона Озборна (најбоља представа младих за младе, према мишљењу блога *Belgrade edt culture*), *Кључеви од Лераха* (БДП, 2016) и *Дует за солисти* (Народно позориште Сомбор, 2017). Блог *Belgrade edt culture* прогласио ју је најбољим младим редитељем у сезони 2016/2017.

Еј животе

Волео сам живот
Ал' он мене није
Реци мени, мој животе
Ко те то од мене крије

Дошло време да ми кажеш
Где си то од мене несто
И зашто сам, мој животе
Тако тужан често

Еј животе, луталицо
Пријатељ ми ниси био
Ни кад сам због тебе плако
Ни кад сам за тебе пио

Знам ја добро, мој животе
Сваку твоју ману
Ал' ко дете радујем се
Сваком новом дану

Еј животе, луталицо
Пријатељ ми ниси био
Ни кад сам због тебе плако
Ни кад сам за тебе пио

(Песма из представе)

Критика

Шабачко позориште одавно практикује да с времена на време пружи шансу младим ствараоцима. Овај пут то је Огњен Обрадовић, драмски писац који већ има успеха, изведене су му две радио драме, а комад *Луче, данас, сутра* премијерно је изведен у Београдском драмском позоришту, 2013. Драма *Хајка на вука* ушла је у најужи избор на Конкурсу Стеријиног позорја за оригинални домаћи драмски текст 2016. Други млади стваралац је Наташа Радуловић, редитељка која је већ успешно режирала у Београдском драмском и Народном позоришту Сомбор. Са глумцима Шабачког позоришта радили су на представи *Хајка на вука*, приче о људима који живе у некој забити, заборављени од света и од самих себе.

Радња је смештена у кафану у распаду, у коју нико више не залази осим кућног пријатеља Драгана, који је, испоставиће се, и мајчин љубавник, острашћени неуспешни ловац, слабић који живи у лошем браку, а нема снаге да прекине. Животно га игра Љубиша Баровић, дајући му и дозу шарма, па га тако чини и симпатичним. Мајка, у одличном тумачењу Анете Томашевић, која је игра с потребном дозом грубости према деци, јер то је жена коју је живот ломио, удовица је, муж јој је настрадао возећи кола после лова у пијаном стању, оставивши њу са двоје деце и свим проблемима око кафане. Неки излаз нашла је у вези са Драганом, али би, уствари, желела да побегне од свега, макар и удајом за старијег, богатијег човека. Уморна од свега препушта кафану ћерки Мирели, бившој успешној спортисткињи, која од живота нема ништа осим својих

медаља и сећања на спортске тријумфе на које нико из породице није обраћао пажњу, без наде и вере у боље сутра, чији дани протичу у брисању и премештању пепељара, столова и столица и чишћењу кафане. Драгана Радојевић нашла је кључ за свој лик младе, безвољне жене и одлично исказала њену празнину. Њен брат Милан, вечити студент, није ништа срећнији. Није се снашао у великом граду, навикнут на сеоску тишину сметало му је све у дому, од шкрипе врата, разговора, мале собе и превоза. Када се вратио на распуст, остао је код куће опет незадовољан једноличним животом, варајући себе и остале да од сутра почиње да учи. Милош Војновић игра Милана уверљиво, баш као да је он тај студент. Галерију ликова допуњује Тамара, девојка коју су родитељи оставили и отишли у Италију у печалбу, а њу заборавили. Њена главна занимација је фотографски апарат, којим бележи и најбизарније моменте њихових живота, а фотографије ће јој донети стипендију за школовање у Милану. Ива Кевра као млада глумица, савршено разуме свој лик девојке која смехом и кобајаги безбригом покрива јад у себи и игра је с пуно сигурности и сугестивности. Посебан лик је Радоје, с једне стране путник намерник који свраћа у кафану, али запази газдарицу и хоће да се ожени њом јер је радом у Бечу стекао богатство, али кућа коју је сазидао празна је и пушта, баш као што је био његов печалбарски живот. С друге стране он је можда лик из маште свих њих, он је онај неко или нешто ко би требало да их помери с мртве тачке, да прекрене неко сутра. Петар Лазић игра га мудро и промишљено.

Генерална замерка овом добром редитељском рукопису односи се на репетицију појединих реплика. Објашњење редитељке је да је хтела да потцрта неке реченице које у животу поновимо неколико пута. Поставља се питање да ли је избор тих реченица прави, јер има у комаду и значајнијих реплика, а друго, репетиција успорава радњу и чини се ремети њен ток. Гледаоци прате животне приче ликова и њихове односе и нестрпљиви су да виде шта је било даље, па им то понављање смета. Даље није било ништа. Остали су заробљени у пустој свакодневици кафане, коју су одлично осмислиле Нађа Антић и Нера Вуловић са похабанним столовима и расклиманом степеницом као животи свих актера, у костимима које је бриљантно прилагодила сваком лику Биљана Гргур, кафане кроз коју се повремено проломи песма *Еј животице* за коју је текст писао аутор драме, а маестрално, нежно и драматично, пратећи радњу, компоновала Ирена Поповић.

Шабачко позориште има нову, тешку по тематици али успешно играну представу. Препоручујемо да погледате јер вас неће оставити равнодушним.

(Радио Београд)

Из медија

Млада екипа окупљена око овог пројекта истиче важност чувања ведрине и постављања питања шта урадити када се све руши и да ли пронаћи снагу у себи?

(инфо медија сисџем, 6. 2. 2018)

Обрадовићев текст изабран је међу четири најбоља текста на Стеријином позорју 2016. и говори о дубокој егзистенцијалној кризи. Млада редитељка Наташа Радловић истакла је да много очекује од ове представе, и да јој је указана велика част што режира у Шабачком позоришту са сјајним глумачким ансамблом. У фокусу представе је све присутније недељање, стајање у месту, константно понављање и дани који се никад не завршавају. Ипак, постоји нека врста наде, укавала је редитељка.

(Данас, 6. 2. 2018)

Драма анализира савремене потешкоће кроз које пролази појединац када се нађе у егзистенцијалној кризи. Начин на који се индивидуа суочава са проблемима и да ли снагу за борбу проналази у себи, само су нека од актуелних питања којима се бави позоришни комад *Хајка на вука*.

(Глас Подриња, 6. 2. 2018)

Writer

Ognjen Obradović

Born in 1992, Ognjen Obradović graduated and received his MA in Dramaturgy from the FDA in Belgrade, and is currently a PhD student of Theory of Dramatic Arts, Media and Culture at the same academy.

He writes poetry, dramas and screenplays.

His produced dramas and radio dramas are: *Nedelja: juče, danas, sutra* (A Week: Yesterday, Today, Tomorrow, BDT 2013), *Put u Lisabon* (A Journey to Lisbon, Radio Belgrade 2015), *Da mi je da spustim ovu suzu* (I Wish I Could Shed This Tear, Radio Belgrade 2016).

He has published a poetry collection *Oticanja* (Swellings, 2016) awarded the Young Dis Prize.

The drama *A Wolf Hunt* was written as a graduation drama for the FDA and was shortlisted at the Sterijino pozorje competition for the original national dramatic text in 2016.

Director

Born in 1992, Nataša Radulović graduated in Theatre and Radio Directing with the graduation production *Nevidljiva deca* (The Invisible Children) at the Belgrade Drama Theatre in class of Professor Egon Savin, going on to Master studies at the same Department. Her 3rd year exam play *Bajka o mrtvoj carevoj kćeri* (The Tale of the Dead Princess) by Nikolay Kolyada was awarded Best Actress at the *Kolyada Plays Festival 2015* in Yekaterinburg (Russia). She is the creator and the artistic director of the First Belgrade Festival of Contemporary Russian Drama. Plays: *Za tebe* (For You) by Nikolay Kolyada, *Look Back in Anger* by John Osborne (the best play by the young according to the blog *Belgrade edt culture*), *Ključevi od Leraha* (Keys to Lerah, 2016) by Nikolay Kolyada at the BDT and *Duet for One* by Tom Kempinski (2017) at the National Theatre Sombor. The blog *Belgrade edt culture* entitled her the best young director for the season 2016/2017.

Review

The story is set in a dilapidated tavern, where no one comes any more except for the family friend Dragan, who turns out to be the mother's lover, a passionate unsuccessful hunter, a weakling who stays in a bad marriage having no strength to break it. He is lively played by Ljubiša Barović, rendering him with a dose of charm, which makes him amiable. The mother, excellently delivered by Aneta Tomašević, playing the character with the necessary measure of toughness towards her children, as a woman who had a tough life, was left a widow after her husband died in a drunk driving accident after a hunt leaving her with two children and all the tavern-related problems. She found some comfort in her relationship with

Dragan, but she would actually prefer to escape from everything even if by marrying an elderly rich man. Tired of everything, she leaves managing of the tavern to her daughter Mirela, a former successful athlete who has nothing from her life except her medals and memories of sports triumphs that no one in the family paid any attention to, without any hope for and faith in a better tomorrow, whose days pass in wiping and moving the ashtrays, tables and chairs around and cleaning the tavern. Dragana Radojević has found the key to her character of a young, spiritless woman and expressed her emptiness perfectly. Her brother Milan, a never-graduating student is none happier. He failed to find his place in the big city; being accustomed to the rural silence, he was bothered by everything on the campus, from creaking doors, voices of people talking and small rooms to transportation. When he returned for a holiday, he remained at home unhappy all the same with his monotonous life, lying to himself and to the others that he will go back to university as of the next day. Miloš Vojnović plays Milan convincingly, just as if he was that same student. The gallery of characters is complemented by Tamara, a girl left by her parents, who went to Italy to work and forgot about her. Her main interest is a photographic camera, which records the most bizarre moments of their lives, and those photographs will bring her a scholarship to study in Milan. Iva Kevra, as a young actress, perfectly understands her character of a girl who hides her sorrows behind smiles and feigned carelessness and plays her confidently and suggestively. Radoje is a peculiar character - on the one hand, a chance guest who comes to the tavern and notices the owner and wants to marry her because he has acquired some wealth working in Vienna, but the house he has built is empty, just like his life of a migrant worker. On the other hand, he may be a character from their collective imagination; he is the expected someone or something that is supposed to get them to break from the standstill, to bring a different future. Petar Lazić plays him wisely and thoughtfully.

(...) The audience follow the life stories of the characters and their relationships and are eager to see what happens next. Next, nothing happens to them. They remain trapped in the empty monotony of the tavern, perfectly designed by Nađa Antić and Nera Vulović with shabby tables and a rickety step, just like the lives of all the actors, dressed in costumes brilliantly adapted to each character by Biljana Grgur; of the tavern that occasionally echoes with the song *Hey Life*. The song lyrics were written by the author of the drama and the music that masterfully gently and dramatically follows the storyline was composed by Irena Popović.

The Šabac Theatre has a new production, whose topic is heavy, yet well performed. We recommend seeing it, as it will definitely speak to you.

(Radio Belgrade)